

TOIMITTAJALTA

Iloisesti hämmästyin lukiessani „Saarelaisen“ käsikirjoituksen „Kalevalan Aino“ ja huomattessani sen käsittelevän samaa psykologista symboliikkaa, jota tämän numeron „Christosophia“-artikkelissakin hieman kosketellaan. Siten asia tulee valaistuksi kahdelta puolelta, Uuden Testamentin ja Kalevalan, ja lukija on tilaisuudessa vertaamaan toisiinsa kahden „pyhän kirjan“ kuvakieltä ja ihailemaan kummankin kauneuksia. Enkä silloin usko monenkaan suomalaisen tarvitsevan hävetä Kalevalaansa. Vertauskuvastona se on yhtä rikas ja syvälinen, yhtä kaunis ja kirkas kuin konsanaan muiden kansojen tarustot ja muinaissuomalaisten runot sisältävät kyllä yhtä paljon salatiedettä kuin juutalaisten y. m. okkultiset muistiinpanot. Jeesus Kristus on tietysti ainoa, jonka ihmisyyks kohooa kaikkien entisten aikain sankarein yläpuolelle, ja Uusi Testamentti myös ainoa, jonka siveellinen näkökanta nostaa päivän valoon kaiken sen, mistä entiset uskonnot ovat ihanteenaan unelmoineet. Tällä en sano, että Uusi Testamentti olisi sanoissaan tai neuvoissaan tuonut esille semmoista, jota ei koskaan ennen olisi sanottu; päinvastoin on kaikuja sen siveellisistä opetuksista tavattavissa useissa vanhemmissakin pyhissä kirjoissa. Väitän ainoastaan – kuten jo ennen olen toistanut, – että Uusi Testamentti kääntää entiset arvot nurin, alkaa siitä, mihin ennen lopetettiin, hylkää heti koston ja oikeuden sekä asettaa tilalle anteeksiannon ja rakkauden.

*

„Mitä on anteeksianto ja miten menettelee anteeksiantanut ihminen?“ kysyykin juuri muuan kirjeenvaihtajani. Tähän vastaan, että anteeksianto on yksinkertainen, mutta samalla ihmeellisin ja suurenmoisin asia maailmassa.

Kristillinen teologia on tehnyt siitä erityisen dogmin, opinkappaleen, johon koko teologinen rakenne perustuu. Sen mukaan Jumala on pyhydessään loukkaantunut siitä, että ihminen on syntinen ja huono; hänen vihansa ihmisen pahuuden johdosta on niin oikeutettu ja niin leppymätön, että se rankaisee ihmistä iankaikkisella helvetin tuskalla.

En tiedä, onko enää niin sokeita, niin ajattelemattomia ja niin kovasydämisii ihmisiä – niin itsevanhurskaita, niin tekopyhiä, – että he

uskovat tuohon keskiaikaiseen keksintöön, tuohon tyranniin ja julmuriin, jota he nimittävät Jumalaksi, mutta joka olisi huonompi kuin huonoin ihminen. Toivon, että se vanha, saastainen opinkappale on ainiaaksi heitetty romuläjään.

Elämää, Jumalan kiitos, ei hallitse itsevaltiias tyranni, vaan syyn ja seurauksen järkähtämätön, oikeudenmukainen laki, jota itämaalaisella nimityksellä olemme tottuneet sanomaan Karmaksi. Karma huolehtii siitä, että mikään voimankäyttö ei mene hukkaan. Jokainen ajatus, sana ja teko on voimankäyttöä: sentähden jokaisella on seurauksensa. Siinä luonnon lakisiteisyys. „Sillä Jumala ei anna itseään pettää, vaan minkä ihminen kylvää, sen hän myös niittää.“ Sen hän niittää, mutta – ei enempä; ei ikuisia kärsimyksiä ajallisista erehdyksistä ja synneistä, ei ikuista iloa häthätäisen kääntymyksen ja uskon nojalla. Ihmistä odottavat hänen elämänsä ja toimintansa hedelmät; ne ovat hänen omia lapsiaan, joista hän on vastuullinen ja joita hänen tulee kasvattaa. Sentähden sanotaankin: kosto on Herran; meidän ei tarvitse sekaantua Karman työhön, sillä kuka meistä kykenee olemaan todella oikeudenmukainen, puolueeton, jumalallisen viisas arvosteluissaan ja tuomioissaan? „Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi“, s. o. ettette tuomiollanne vain lisäisi ja enentäisi Karman työtä kääntämällä sen huomiota itseenne.

Elämä on itsessään oikeudenmukainen.

Mutta mitä on anteeksianto?

„Anna meille velkamme anteeksi, niinkuin mekin anteeksi annamme velallisillemme . . .

„Sillä jos annatte ihmisille anteeksi heidän rikkomuksensa, niin taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi; mutta jos ette anna ihmisille anteeksi heidän rikkomuksiaan, ei Isännekään anna anteeksi teidän rikkomuksianne.“

Anteeksianto on Kristuksen suurin ja korkein oppi. Mutta se on todellinen anteeksianto. Se on sitä, että annamme anteeksi. Se on sitä, että luovumme kostosta ja vihasta ja katkeruudesta ja kaikista pahoista himoista ja muutamme rakastaviksi, lempeiksi, iloisiksi, kärsivällisiksi, auttaviksi, sanalla sanoen anteeksi antaviksi.

Ei ole kysymys mistään yliluonnollisesta. Ei ole kysymys siitä, että Jumala olisi meihin suuttunut. Minkätähden Hän vihastuisi omiin lapsiinsa? Ei ole kysymys siitä, että meidän tulisi lepyttää Jumalaa, – ei

„uskolla“ eikä „hyvillä töillä“. Jumala ei kaipaa meidän puoleltamme minkäänlaisia temppuja.

Kysymys on vain siitä, että meidän tulee toisillemme antaa anteeksi. Elämä on taakka ja risti. Älkäämme taakkaa lisätkö toisillemme, vaan kantakaamme iloisina omaa ristiämme! Silloin voitamme Karman. Yksin siten loppuu Karma. Kuka lopettaa syiden ja seurausten ainaista sarjaa, ellemmme itse sitä tee? Sehän on annettu meille ihmisille tehtäväksi!

Vasta kun itse annamme anteeksi, ymmärrämme anteeksiannon metafyyssillisen ja jumalallisen puolen. Sillä on semmoinen! On kyllä olemassa ihmeellinen totuus, joka paljastuu kärsivälliselle, lempeälle anteeksiantajalle.

Mikä se on?

Se on Jeesuksen Kristuksen ilmoittama „taivaallisen Isän anteeksianto“.

Kun rakkaudessa annamme itse anteeksi, näkyy meille kuin ilmestyksessä, tuntuu koko olemuksessamme, että Jumala on juuri anteeksianto ja rakkaus. Isä Jumala on rakkauden, armahtavan lempeyden, anteeksiannon ikuinen henki.

Sanat eivät kykene kuvaamaan Jumalan majesteettia. Sentähden tyydymme Kristuksen yksinkertaiseen, nerolliseen määritelmään.

Kristikunta kadotti totuuden tiedon, samalla kun se hylkäsi elämän. Kun uskonto teki liiton valtion kanssa, tullen sen palvelijaksi, silloin se luopui totuudesta ja sai tyytyä maalliseen valtaan ja menestykseen.

Tuleeko aika, jolloin kristikunta uudelleen herää tietoon siitä, mitä kristinusko oikeastaan on?

*

„Niin paljon vettä juoksee Suomen koskissa ja sen voima jää käyttämättä.“

Tästä kansantaloudellisesta kysymyksestä olen pari kertaa kirjoittanut Tietäjässä, ja nyt se taas muistui mieleeni, kun kuulin, että osa siitä sähköstä, mitä Helsingissä ja sen ympäristöllä käytetään, kyllä tulee Kymmin koskelta, mutta että toinen osa luodaan polttamalla puita, s. o. Suomen metsiä. Kymmenittäin syliä menee päivässä! Ja kuinka paljon Suomessa kuluu metsiä lämmitykseen ja ruoanlaittoon! Monen sadan miljoonan markan edestä vuodessa, puhuaksemme finanssikieltä.

Metsät kuluvat, ne vähenevät, ne häviävät. Mutta koskissa pauhaa vesi. Sitä aina riittää ja siinä Suomen rikkaus juoksee mereen.

*

Painosta on nyt ilmestynyt „Rosenkreuziläisen maailmankatsomuksen“ kolmas, jännittävin ja sisältörikkain osa. Sen hinta on Smk. 25:–, dollari 1:–, kuten edellisten. Koko teos myödään myös sidottuna korukansiin á Smk. 100:–. Tilataan Ruusu-Ristin toimitukselta, os. Åggelby, tai kustannusosakeyhtiö Tietäjältä, os. Viipuri.

*

Ruusu-Risti-seuran vuosikokous tulee tänä vuonna luultavasti pidettäväksi toukokuulla, helluntaipyhinä.

(Ruusu-Risti, Maaliskuu 1923, s. 83-86)